

Щоб війни ніколи не було!

✘ 8 грудня, в приміщенні Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації населення (директор – Ангеліна Лахтадир) відбувся вечір військової поезії і військової пісні – від війни громадянської до афганської, війни в Сирії, Іраку, Єгипті, на Кубі, в Нагорному Карабаху, Чечні...

Вечір, який об'єднав найрізноманітніших людей – тих, для кого тема війни не є байдужою. Серед них – учасник бойових дій в Сирії Валентин Лямічев і командир взводу лицейців-богунівців майор Вадим Білан, голова Києво-Святошинської районної організації ветеранів Афганістану та воїнів-інтернаціоналістів Лариса Леонтіївна Козленко та кадровий військовий, офіцер запасу Олександр Корж, полковник медичної служби й лікар Київського обласного дитячого санаторію 86-річний Микола Мартинович Ткаченко та 38-річний представник спеціальної пошукової групи «Корчагінець» Всеукраїнського фонду пошуку «Пам'ять» Олег Остапенко... А ще – Київські та Боярські поети, композитори і художники, Заслужений працівник культури України, керівник народного аматорського колективу академічного співу ансамблю «Сузір'я» Алла Яківна Бібик і Заслужений вчитель України Альбіна Петрівна Януш... І ще більше 30 учасників цього грандіозного трьохгодинного заходу!

✘

Люди різного віку та різних життєвих доль, для яких коротке як постріл слово «війна», з різних причин, так чи інакше стало часточкою і їх власної біографії – життєвої чи творчої – та сприйняття життя...

«У війни – холодні очі...»

✘

Звертаючись до всіх присутніх, директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир

відкрила вечір такими словами:

– Тему нашого сьогоднішнього заходу я назвала б так: «Збереження миру на всій планеті». Миру, за який бореться все людство. Такого довгожданого, вистражданого і такого оплаканого і оплаченого найвищою ціною – ціною людського життя. І коли в якомусь куточку світу лунають постріли і ллється кров, я так думаю, що весь світ просить любові в цей час. Будь-яка війна несе смерть, каліцтво, жалобу тисяч материнських сердець. У війни – холодні очі, у війни – свій розрахунок, своя безжалісна арифметика. Тому сьогодні ми і будемо говорити про те, як зберегти цей мир. Генеральною Асамблеєю Об'єднаних Націй запроваджено Міжнародний день миру, який відзначають щороку 21 вересня. Це день загального припинення вогню, відмови від насильства. Але про мир треба постійно говорити, думати і щось робити заради миру. Тому, шановні гості, я всім вам бажаю миру, бажаю щастя, добра, тепла у ваших серцях і тепла у людських стосунках.

Розпочався вечір міні-спектаклем – інсценуванням пісні боярчанина Радислава Кокодзея «Золоті погони – бойові хрести». Після чого звучали вірші, звучали пісні. Вірші ведучого вечора Андрія Ткаченка, Віталія Приймаченка, Володимира Бубиря, Олександра Коржа, Елеонори Зими, Валентина Лямічева, Любові Осіпенко, Анни Відеречко, Інни Ковальчук, Миколи Ткаченка... Пісні у виконанні Радислава Кокодзея, Олени Новаковської, Людмили Горлінської, Людмили Яковенко, «Тріо Ріо +», Зіновія Ціко, Антоніни Мартинюк, Ірини Січкової... Авторські і маловідомі, але жодний рядок яких просто не міг залишити байдужими нікого! Причому чи не перед кожним виступом звучали слова, які склалися в єдиний діалог всіх учасників заходу.

Розповідає Алла Яківна Бібік:

– Яюсь в кінці травня в газеті я побачила вірш одного з ірпінських поетів «Сплять солдати». Вірш, який мене дійсно вразив: своєю щирістю і простотою, філософською глибиною, болем і надією. Вразив настільки, що слова поезії самі лягли на музику. Так з'явилася ця пісня, яку я пропоную сьогодні вашій увазі...

Що ж до тої унікальної атмосфери, яка панувала в залі, то найяскравішою ілюстрацією до неї може бути хоча б такий епізод. Київська поетеса Інна Ковальчук приїхала того дня до Боярки не виступати, а просто в гості. Але, відчувши цю атмосферу і це єднання споріднених душ, вона не змогла залишитися лише глядачкою:

– Меді дуже приємно, що я, хоч і цілком випадково, але все ж таки потрапила на такий чудовий вечір. Приголомшливі вірші й пісні, надзвичайно талановиті і дуже красиві люди. А тема – тема війни: дуже складна і дуже сумна, бо – трагічна... Я дуже хвилююся, адже я не знаю вас, а ви не знаєте мене. Але мені здається, що в певній мірі я буду співзвучна з вами. Тому я прочитаю вірш, який не стільки про війну, скільки про любов на війні.

Втім, звичайним концертом назвати цей поетично-музичний захід було б несправедливо. Скоріше, це була відверта розмова, під час якої оживали і трагедії минулого, й піднімались проблеми моральності сучасності.

Альбіна Петрівна Януш:

– Наша школа давно займається цією темою. Ми з учнями й зараз збираємо матеріали за темою «0 подвигах, о доблести, о славе...» Ось лише декілька епізодів, які мають безпосереднє відношення до теми, яка сьогодні зібрала і об'єднала нас...

Представник Українського фонду пошуку «Пам'ять» спеціальної пошукової групи «Корчагінець», яка вже третій рік працює в Боярці, Олег Остапенко розповів про роботу пошуковців та про останні їхні знахідки. І з сумом констатував, що питання перевезення з Білорусі та перезахоронення в рідному місті Олександра Олександровича Корнейченка – солдата з Боярки, який проживав за адресою с. Будаївка, провулок Кооперативний, 8 і який загинув у перший (!) день війни, незважаючи на наявність всього пакету документів, «повисло в повітрі».

А яким болем були сповнені слова голови Києво-Святошинської районної організації ветеранів Афганістану та воїнів-інтернаціоналістів Лариси Леонтіївни Козленко!

– Наші хлопці встигли повоювати за межами Батьківщини аж у 22 країнах світу! Майже 92 роки! Полеглих у Велику Вітчизняну війну можна порахувати хоча б приблизно. Тих, хто віддав життя за межами своєї Батьківщини – неможливо! Китай, Гонконг, Японія... Ми хотіли знати їх всіх поіменно, але такої інформації немає навіть в архівах! Родини цих загиблих воїнів взагалі залишаються поза увагою... І забувають тих людей, які в мирний час віддали своє життя там, куди їх послала Батьківщина... Лише в Афганістані з України полягло 150 тисяч наших хлопців! Афганську війну зупинила не держава, а матері... Лише за останній час ми відновили статус ще одного пропалого безвісти, якого батько чекав... 24 роки! Знайшли 18 загиблих афганців. Отримали офіційний доступ до архівів...

А потім Лариса Леонтіївна зачитала лише одну з інших багатьох трагічних історій – історію, яку дописувала просто в залі. І закінчила свій виступ такими словами:

– Сьогодні ми згадали тих, кого нема серед нас – усіх, хто загинув на всіх війнах. Прошу хвилиною мовчання вшанувати їхню пам'ять...

Замість післямови

І ще один важливий момент. Саме того дня вперше в історії ЦСПР було започатковано виставку боярських художників, приурочену саме до цього заходу: роботи Олександра Малінченка, Юрія Горбачова, Андрія Ткаченка та його батька – Заслуженого художника України Олеся Ткаченка, Олександра Висоцького... Як контрастували ці ясні сонячні пейзажі з темою заходу! І як яскраво показували красу рідної землі – тієї землі, яку ніколи не повинна топтати нога чужинця...

На закінчення – щира подяка організаторам цього унікального заходу: Андрієві Ткаченку та Людмилі Горлінській. І звичайно, – Ангеліні Миколаївні Лахтадир, яка світлим ангелом своєї душі освячує ці духовні зустрічі та задуми майбутніх проектів, що народжуються просто в цій залі...

За матеріалами [Боярка-інформ](#)

Боярський дитячий шаховий турнір «Еліт-інтелект-2012»

✘ Майже два місяці юні любителі шахів готувалися до Боярського шахового турніру **«Еліт-інтелект-2012»**.

І ось в неділю 23 грудня настав час «Х». О десятій ранку 15 кандидатів на перемогу зі своїми групами підтримки зібралися на жеребкування. Турнір дитячий, але все відбувалося по-дорослому. Це підтвердять турнірні таблиці.

Гра серйозна. Діти – за дошками, батьки – міряють кроками хол Центру.

10:15 – дебют, 11:00 – турнір триває, 12:00 – майже у кожного є перемоги і поразки, 13:00 – батьки і спостерігачі втомилися, 13:30 – вже є майже всі результати, 14:00 – нарешті нагородження, подарунки учасникам і солодкий стіл для відновлення енергетичних затрат.

Ура! Турнір відбувся!!!

Додому? Ні. 14:30 – сеанс одночасної гри з тренером.

Тим часом батьки юних гросмейстерів звертаються до директора Центру – Лахтадир А.М. – із листом- проханням:

«Ми, батьки дітей, які протягом листопада-грудня беруть участь в майстер-класах і міні-турнірах із шахів, хочемо висловити вдячність керівництву Центру та Фомічову О.В. за надану можливість нашим дітям корисно і цікаво проводити дозвілля. Щонеділі наші діти зустрічаються на заняттях, навчаються новому і застосовують отримані знання, розігруючи баталії на шахових дошках.

На жаль, в Боярці нема гуртків з шахів, а подібні заняття дуже потрібні нашим дітям. Тому ми просимо дозволити організувати шаховий клуб для дітей на базі Києво-Святошинського ЦСПР».

А потім довгі розмови про можливість продовження навчання гри

в шахи. Якщо Ви хочете, щоб Ваша дитина корисно і цікаво проводила свій вільний час, – ви теж можете звертатися до нас. До речі, оголошуємо конкурс на назву дитячого шахового клубу.

Заступник директора ЦСПР

і мама любителя шахів – Бондаренко Т.М.

Веселе свято за підтримки давніх друзів Центру й благодійників Арчакова А.М. та Войцеха Д.П.

✘ 20.12.2012 року із дружнього Ірпіня в Києво-Святошинській ЦСПР завітали Дід Мороз і Снігуронька. Веселі зимові розваги «розіграли» всіх, хто змерз і не хотів рухатись. Добре традиційне свято порадувало не лише дітей, а і дорослих, які щосили стримувались, щоб не приєднатися до хороводу чи до гри. Після забав діти отримали подарунки.

✘

«Ми організували проведення свята для членів громадської організації «Дзвони Чорнобиля». Це не перший захід, який ЦСПР організовує для дітей і дорослих інвалідів, – зазначила директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир, – сьогоднішнє свято відбулося з нашої сторони за підтримки давніх друзів Центру та благодійників Арчакова А.М. та Войцеха Д.П.» Про інших спонсорів та благодійників докладніше читайте на сайті [“Дзвони Чорнобиля”](#).

Прем'єр-міністр України Микола Азаров привітав маленьких пацієнтів Київської обласної лікарні з Днем святого Миколая

Сьогодні до Боярки завітав прем'єр-міністр України Микола Янович Азаров, щоб особисто привітати з Днем св. Миколая дітей, що знаходяться на лікуванні у Київській обласній лікарні. Серед тих, хто зустрів шановного гостя, був міський голова м. Боярки Тарас Добрівський та директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир. Спеціалісти Києво-Святошинського ЦСПР долучилися до організації зустрічі прем'єр-міністра та підготували святкову програму.

Директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир та її заступник Тетяна Бондаренко посприяли організації концерту за участю юних вихованців Центру дитячої творчості "Оберіг".

А соціальний педагог Анна Фломбойм та волонтер ЦСПР Євгенія Лазаренко за підтримки колег влаштували веселу ігротеку для дітей, що перебувають на лікуванні у неврологічному, кардіологічному та пульмонологічному відділеннях лікарні. Танці, співи та цікаві анімаційні сценки розважили не тільки хворих діточок, але й гостей. Навіть суворі боді-гарди не змогли втримати посмішок.

«На Ваше запрошення я прийняв рішення приїхати до Вас у гості, щоб привітати зі святом та вручити подарунки від Святого Миколая», – зазначив Микола Янович.

Прем'єр-міністр України Микола Азаров повідомив, що два тижні тому діти, які лікуються в цій лікарні, написали листа і запросили його разом відсвяткувати цей день.

Глава Уряду радо пристав на таку пропозицію і приїхав для того, аби поспілкуватися дітьми. Він вручив їм солодощі та подарував лікарні інкубатор для новонароджених для штучної вентиляції легенів.

Діти у свою чергу подякували Миколі Азарову і подарували йому власноруч виготовлені сувеніри.

Прем'єр-міністр також навідався до хворого хлопчика, неодноразового переможця вітчизняних та міжнародних змагань з танців, який саме проходить лікування в Київській обласній дитячій лікарні. Він побажав йому якнайшвидшого одужання і нових здобутків.

Заняття із підготовки до свята Святого Миколая

✘ 12.12.2012 та 17.12.2012 у Києво-Святошинському ЦСПР відбулися заняття із підготовки до свята Святого Миколая за програмою «Я і моя дитина».

✘

На занятті, під чарівну музику святкових дзвіночків та пісень про Святого Миколая, діти та мами із задоволенням займалися творчістю, а саме – робили своїми руками святковий чобіток, в який Святий Миколай залишить якийсь подаруночок.

✘

Зі слів мам, а також дивлячись на щасливих за цікавою роботою дітей – заняття зовсім не хотілося завершувати, хотілося продовжувати, продовжувати творити щось казкове...